

— Για καλὰ βλέπω μοῦ τῶχεις ριγμένα ἔδω στὸν προσηλιό. "Ας κλαίῃ ποὺ τὰ-
χει!!...

— Καὶ τί ἀνάγκη ἔχω; Ἐγὼ εἶμαι Βασιλῆας!...

— Βασιλῆας αἱ!!...

— Ἐκεῖ στὴ λάκκα ἔχω τὰ μελίτσια μου. Χιλιάδες μαμούνια τὰχω σταλμένα στοὺς ἀνθοὺς τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου, καὶ δουλεύουν γιὰ μένα».

Καλότυχος Βασιλῆας.

ΑΝΑΔΡΟΜΑΡΗΣ

Υ.Γ. Εἰς τὸν τόπον μας δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ νὰ γράφῃ κανεὶς, πρέπει νὰ γνωρίζουν καὶ οἱ ἄλλοι νὰ διαβάζουν.

A.

Ο ΔΙΠΛΟΥΣ ΑΙΤΟΣ

Φίλε κύριε Διευθυντὰ τῆς «Ἑστίας».

Θεωρῶ καθήκόν μου νὰ ἐπιβεβαιώσω δημοσίᾳ ὅσα ὁ κ. Σπ. Δάμπρος ἐσημείω-
σε χθὲς ἐν τῇ ἐφημερίδι Ὑμῶν περὶ τοῦ
ὅλως τιμητικοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀνέφερον
καὶ ἀνέλυσα ὡς τὴν πασῶν ἀρίστην ἀλη-
θῶς μελέτην αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐσφαλμένως
δικεφάλου λεγομένου διπλοῦ ἀ-
ετοῦ τοῦ Βυζαντίου.

Ὅχι δὲ μόνον πολλὰ ἐδιδάχθην ἐξ
αὐτῆς, ὡς εἶπον, καὶ ἐξ αὐτῆς ἀφωρυμ-
θῆναι πρὸς τὴν περαιτέρω ἐξέτασιν τοῦ
θέματος πρὸς λύσιν τοῦ μεγάλου αἰνίγμα-
τος περὶ τῆς γεννήσεως καὶ
σημασίας τοῦ διπλοῦ ἀετοῦ,
ἀλλὰ καὶ δύνامي νὰ προσθέσω νῦν εὐ-
χαρίστως ὅτι ἀνευ τῆς μελέτης ταύτης τοῦ
κ. Δάμπρου — τοῦ μετὰ σπανίας πολυμα-
θείας καὶ ἀρμοδιότητος συγκεντρώσαντος
ἐν αὐτῇ πανθ' ὅσα οἱ Βυζαντινοὶ χρόνοι
παρέδωκαν ἡμῖν περὶ τοῦ διπλοῦ ἀετοῦ —
θὰ μοι ἦτο ὅλως ἀδύνατον νὰ ἐπιληφθῶ
τῆς περαιτέρω ἐξετάσεως τοῦ θέματος.

Θεωρῶ, δεύτερον, ἐπιστημονικόν μου
καθήκον νὰ βεβαιώσω, ὅτι καὶ ἡ σημείω-
σις τοῦ κ. Δάμπρου, ὅτι ἀπέδωκα αὐτῇ
γνώμην, ἣν ὄχι μόνον δὲν εἶχεν, ἀλλὰ καὶ
ἀπέκρουσεν, εἶνε κατὰ πάντα ὁρθή. Ἵνα
δικαιολογήσω καὶ ἐξηγήσω τὸ ἐμὲ πρῶ-
τον ἐκπλήξαν παράδοξον, ὅσον καὶ ἀδού-
λητον, ἀδίκημά μου τοῦτο, ἡδυνάμην νὰ
σημειώσω, ἀπλῶς καὶ συμφώνως τῇ ἀ-
ληθείᾳ, ὅτι λαμβάνων ἐκ τῆς μελέτης τοῦ
κ. Δάμπρου τὰς διὰ τὴν ἐργασίαν μου
χρησίμους σημειώσεις, ἀντὶ ν' ἀντιγράψω
ὁρθῶς τὸ χωρίον «Ἀλλὰ ΔΕΝ δυνά-
μεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ
αὐτοκράτορες τῆς Νικαίας ἐ-
δανείσθησαν αὐτὸν ἐκ τῶν νομι-
σμάτων τῶν Τουρκομάνων ἀμυ-
ράδων κτλ.», ἔγραψα ἐξ ἀδελφίας Ἀλ-
λὰ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν
κτλ., παρασυρθεὶς, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς
ἀμέσως ἐπομένης φράσεως. «Πολὺ δὲ
μᾶλλον πιθανόν εἶνε ὅτι παρὲ-
λαβόν τὸν δικέφαλον ἀετὸν ἀπ' ἐ-
υθείας ἐξ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων
ἐν Καπαδοκίᾳ ἀναγλύφων»,
ἥς ἐνεκα ἐνόμισα ὅτι ὁ κ. Δάμπρος δέχε-
ται ὡς πιθανὴν μὲν τὴν πρώτην γνώμην
περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν ἀντιγρα-
φῆς τῶν διπλῶν ἀετῶν τῶν συγχρόνων
αὐτοῖς νομισμάτων τῶν Οὐρτοκιδῶν, πε-
θανωτέραν δὲ τὴν ἀντιγραφὴν ἐκ
τῶν κατὰ πολλὰς χυλιετηρίδας ἀπεχόντων
Χεττιτικῶν μνημείων....

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅλως ἐσφαλμένου
καὶ λογικῶς ἀπιθάνου τῆς δευτέρας ταύ-
της γνώμης τοῦ κ. Δάμπρου, ὁμολογῶ,
ὅτι τοιαῦτα ἀδελφίαι, ὅταν μάλιστα πρό-
κηται νὰ γίνῃ τοιαύτη δημοσίᾳ χρῆσις
αὐτῶν, δὲν ἐπιτρέπονται, διὰ καὶ χάριτας
πολλὰς ὀφείλω τῷ κ. Δάμπρῳ, ὅτι τὴν
περὶ τοῦτου σημείωσίν του ἡρέκεσθαι νὰ
χαρακτηρίσῃ εὐγενῶς ὡς ἀπλὴν παρὰ-
τήρησιν. Ἐγὼ, τοῦλάχιστον, δὲν θὰ
συνεγχώρουν τόσον εὐκόλως εἰς ἄλλον τοι-
αύτην, εἰς βάρος μου, ἀδελφίαν! Τοιαῦτα
κείμενα ἔχει καθήκον πᾶς τις νὰ ἀναγι-
νῶσκῃ δις καὶ τρίς μετ' ἄκρας προσοχῆς.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν διαφωνίαν ἡμῶν
εἰς τὸ ὅλως ἐπουσιῶδες ζήτημα τῆς κατὰ
ἓνα ἢ δύο αἰῶνας, ἀρχαιοτέρας ἢ νεωτέ-
ρας, πρώτης ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν χρησι-
μοποιήσεως τοῦ διπλοῦ ἀετοῦ, οὐδεμίαν
ἔχω ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ συμφωνήσωμεν
πληρέστατα εὐθὺς ὡς ὁ κ. Δάμπρος λάβῃ
πλήρη γνώσιν τῶν μνημείων, ἐφ' ὧν ἐστὶν

ῤαχθὲν, ἐκ τῆς προσεχοῦς ἀκέραιας δημο-
σιεύσεως τοῦ ἐν πολλοῖς κατ' ἐνότητον
ἀνάγκην περισκοπέντος κειμένου τοῦ ἐπὶ
μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν παραταθέντος
ἀναγνώσματός μου.

Εἶνε τόσον σπάνιον παρ' ἡμῖν τὸ εὐτό-
χημα τοῦ νὰ συζητῇ τις ἐπιστημονικῶς
πρὸς σοφὸν τελείως κατέχοντα τὸ θέμα
καὶ μόνην τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν
ζητοῦντα, ὡς ὁ κ. Δάμπρος, ὁ εἰπὲρ τις
καὶ ἄλλος δυνάμενος νὰ βοηθήσῃ τὴν τε-
λείαν αὐτοῦ ἐξάντλησιν, ὥστε καιρίως θὰ
ἐλυπούμην, ἂν τις τῶν εὐγενῶν ἀκροατῶν
μου διέκρινεν ἐν τῇ προχθεσινῇ ὁμιλίᾳ μου
ἄλλο τι ἢ ἐκεῖνο ὅπερ αὐτὸς ὁ κ. Δάμ-
προς ἀντελήφθη καὶ ὁμολόγησε, δηλαδὴ
τὴν ἄκραν τιμὴν μου καὶ ἐκτίμησιν πρὸς
τὴν σοφὴν προσεργασίαν του, ἣν ἐχαρά-
κτηρῖσα ὡς ἀρίστην πασῶν, ἂν καὶ παρ'
ἡμῖν ἀκόμη ἔχομεν δύο ἄλλας προγενε-
στέρας καὶ ἀξίας πάσης τιμῆς ἐργασίας
περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, τὴν τοῦ Χρυσο-
βέργη, περὶ τοῦ μονοκεφάλου
καὶ δικεφάλου ἀετοῦ (1861) καὶ
τὴν τοῦ κοῖνου ἡμῶν φίλου καθηγητοῦ
Σπυρ. Σακελλαροπούλου, περὶ τοῦ δι-
κεφάλου ἀετοῦ (1883), ἥτις διέφυγε
μὲν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Δάμπρου, εἶνε
ὅμως κατὰ πάντα ἀξία τῆς προσοχῆς αὐ-
τοῦ, πολλὰ διδάσκουσα.

Μετ' ἄκρας τιμῆς

Υμέτερος

I. N. ΣΒΟΡΩΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

“Ο ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΣ,”

Εἶνε ὁ τίτλος ἐνὸς ἀθῶου χρονογρα-
φήματος, τὸ ὁποῖον εἶχε τραγικὰς συν-
επείας. Ὁ συνάδελφος ἔλαβε προχθὲς
ὡς θέμα του τοὺς καθυστερημένους τοῦ
γάμου, οἱ ὁποῖοι, ἀποκηρύσσοντες εἰς τὰ
τέλη τῆς ζωῆς τῶν τὴν αἵρεσιν τῆς ἀγα-
μίας, ἐπανερχοῦντο εἰς τοὺς κόλπους τῆς
ὁρθοδοξίας τοῦ γάμου καὶ ἀποφασίζουν
νὰ δοκιμάσουν, κάλλιον ἄργα παρὰ ποτὲ,
τὰς γλυκύτητας τῆς ἐστίας. Τί φυσικώ-
τερον δι' ἓνα χρονογράφον, φιλοσοφοῦντα
ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καθ'
ὑποχρέωσιν, τί φυσικώτερον ἀπὸ τὸ ν'
ἀρπάξῃ ἓνα τύπον εἰς τὸν δρόμον του καὶ
νὰ τὸν ἀνεβάσῃ, μὲ ὅλας τὰς τιμὰς τοῦ
πνεύματος, μέχρι τῆς μπερλίνας τοῦ δη-
μοσιογραφικοῦ βήματος; Καὶ ὅμως...

Ὁ συνάδελφος, κατὰ κακὴν συγκυρίαν
ἔβριχε νὰ εἶνε ἀγαμος, καὶ ὅπωςδήποτε
καθυστερημένος ἀγαμος. Αἱ κακαὶ γλῶσ-
σαι λοιπὸν δὲν ἄφησαν νὰ χαθῇ ἡ εὐκαι-
ρία. Διεδόθη ἀμέσως εὐρύτατα, ὅτι ὁ
συγγραφεὺς τοῦ «Καθυστερήσαντος»,
φιλοσοφῶν κατ' ἐπίφασιν, ἔθηκε κατ'
οὐσίαν ὑποψηφιότητα γάμου, προσελάμ-
βανεν ἐγκαίρως τὰς ἐνδεχομένας ἀντιγ-
ρήσεις διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας καὶ
ὑπεδείκνυε πλαγίως τὰς τρυφεράς προ-
τιμήσεις τῆς ἡλικίας του, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρ-
ξαν καὶ προτιμήσεις ἐνὸς Γκαίτε καὶ ἄλ-
λων μεγάλων γεροκολασμένων. Ἡ διά-
δοσις, ἐννοεῖται, ἤρχισε βαθμυδὸν νὰ γί-
νεται ζήτημα τῆς ἡμέρας, φημι αἰδὲ ἀδέσπο-
τοι ἐξακολουθοῦν κυκλοφοροῦσαι καὶ ὑ-
πάρχουν ἄνθρωποι, ὡς καὶ κυρία, ὑ-
ποστηρίζουσαι ὅτι τὸ πολύκροτον χρο-
νογράφημα δὲν εἶνε ἐντελὲς ἀθῶον.

— Νὰ μοῦ τὸ θυμηθῇτε, μοῦ εἶπε
μία, ὅτι ὁ συνάδελφός σας καταγίνεται
νὰ στρώσῃ μὲ τὰ ἄνθη τοῦ πνεύματός
του τὸν ἀκανθώδη δρόμον τοῦ Ὑμε-
καίου.

— Δὲν τὸ πιστεύω, τῆς εἶπα.

— Γιατί; Σὰς φαίνεται τόσον σπου-
δαῖον κώλυμα ἡ ἡλικία;

— Καθόλου, κυρία μου. Ποτὲ ἡ ἡλι-
κία δὲν εἶνε σοβαρὸν κώλυμα, διὰ νὰ
διαπράξῃ κανεὶς μίαν ἀνοησίαν.

— Ὡστε ὁ γάμος σὰς φαίνεται ἀνο-
ησία;

— Ἡ ἀνοησία τῶν ἀνοησιῶν!

— Ἀλλὰ τί σὰς κάμνει νὰ δυσπιστῇτε
λοιπὸν εἰς τὴν διάδοσιν;

— Ἡ προμελετὴ ἀκριβῶς, τὴν ὁποίαν
ἀποδίδετε εἰς τὸν εὐφυέστατον συνάδελ-
φόν μου. Ἐνας εὐφυὴς ἄνθρωπος ἡμ-
πορεῖ νὰ διαπράξῃ τὴν μεγαλειέταν
ἀνοησίαν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δὲν τὴν προ-
μελετᾷ ποτέ. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ

(84) ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΗΣ ἙΣΤΙΑΣ (84)

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΣΕΡΜΠΟΥΔΙΕ

ΛΑΔΙΣΛΑΟΣ ΒΟΛΣΚΙ

— Πότε φεύγομεν διὰ τὸ Ὀμπερλανδ;

— Ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ προτείνῃς ἐνω-
ρίτερον. Τώρα εἶνε ἀδύνατον! ἀπήντησα.

Ἐκαμεν ἀκόμη μερικὰ βήματα καὶ
κατόπιν κινῶν τὴν κεφαλὴν εἶπε:

— Τοῦλάχιστον νὰ ἦτο ἡ Ἀφροδίτη
τῆς Μήλου! Ἀλλὰ κυριολεκτικῶς δὲν εἶνε
κἀν ὥραία.

— Εἶνε καὶ χειρότερον! εἶπε. Δὲν ξέρω
τί λέγει ἡ φιλοσοφία σου, ἀλλὰ πᾶν ὅτι
εἶνε ἀληθὲς φαίνεται ἀνεξήγητον.

XI

Τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προ-
γεύματος ὁ γραμματοκομιστὴς μοῦ ἔφερε
τρὶς ἐπιστολάς. Ἐκ τῶν τριῶν ἡ μία εἶχε
ἐπιγραφὴν, ἐκ τῆς ὁποίας χωρὶς νὰ τὴν
ἀνοίξω ἤξευρα τὴν πρεέλευσιν. Τὴν ἔβαλα
ἐμπρὸς μου καὶ τὴν ἐφύλαξα.

Ἐρρίψα τὸ βλέμμα εἰς τὴν δευτέραν.
Ἡ γραφὴ δὲν μοῦ ἦτο ἀγνωστος καὶ ἡ
καρδία μου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ. Ἐσηκώθην
ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ὁρθὸς εἰς τὸ ἀνοιγμά
ἐνὸς παραθύρου ἐδιάβασα.

«Πρέπει νὰ σὰς ἐξομολογήθῃ, κύριε,
καὶ, τὸ ὁποῖον μοῦ στοιχίζει. Ἀπὸ ἰδιο-
τροπίας μου καὶ ἐπιτήδεος ἀφῆκα χθὲς νὰ
πέσῃ ἡ βεντάλια μου. Εἰς τῶν φίλων μου
ποῦ μοῦ μιλεῖ καθαρά, λέγει ὅτι ὑπάρ-
χουν ἡμέραι καθ' ἃς εἶμαι ἀγρία. Ἐν τοι-
αύτῃ περιπτώσει θὰ μοιάζω σὺν ἐκεῖνα
τὰ ζῷα ποῦ ἀποστρέφονται τὸ αἷμα ἀλλὰ
μὰ φορὰ ποῦ θὰ τὸ δοκιμάσουν μόνον
αἷμα θὰ ζητοῦν. Ἡ ἀφήγησις τῶν κιν-
δύνων, τοὺς ὁποίους διετρέφατε διὰ νὰ
δρέψετε ἓνα ἄνθος μοῦ προκάλεσε ζωη-
ρὰν συγκίνησιν. Ἵσως ἠθέλησα νὰ δι-
πλασιάσω τὴν δόσιν. Ἵσως δὲν ἐσκέφθην
παρὰ νὰ σὰς προκαλέσω ἐκ νέου. Ἀγρία
ἢ ὄχι ἡ καρδία μου δὲν ἔχει πάντοτε τί
ζητεῖ καὶ τί κάμνει. Ἐκλέξατε τὴν ἐξή-
γησιν ποῦ σὰς ἀρέσει. Εἶνε δικαίωμά σας,
βλέπετε ὅμως ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἐπι-
ζητήτε τὴν φιλίαν μου. Εἰς τὴν θέσιν σας
ἐγὼ θὰ ἔλεγα μέσα μου: «Δὲν θὰ ξανα-
δῶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Αὐτὸ ἴσως θὰ
εἶνε ἐκδίκησις.»

Ἦνοιξα τὴν τρίτην ἐπιστολήν. Δὲν πε-
ριεῖχε παρὰ αὐτὰς τὰς λέξεις γραμμένας

ἀναγκασθῶν ὅπως ἀναθεωρή-
σῃ τὰς ἀποφάσεις των διὰ
τὴν Ἑπείρου, εὐδοκίμως ἐν
τέλει τοῦ ἐθνικοῦ Ἑπείρωτι-
κοῦ ἀγῶνος.

ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΞΕΝΟΥΣ ΑΙ ΠΡΟΞΕΝΙΣΣΑΙ ΖΗΤΗΜΑ ΤΥΠΩΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΧΑΝΙΑ, Τετάρτη 10 π.
μ. (Τοῦ ἀπεσταλμένου συντά-
κτου μας).—Κθὲς τὸ ἀπόγευμα
ὁ κ. Πρωθυπουργὸς τὸ διεήλθεν
εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τῆς οἰκο-
γενείας του.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Γενικὸς Διοι-
κητὴς παρέθεσε γεῦμα πρὸς τι-
μὴν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, εἰς
τὸ ὁποῖον παρεκάθισαν δεκά
τέσσαρα ἄτομα, μετὰ τῶν ὁ-
ποιῶν τὸ Προξενικὸν ζεύγος
τῆς Ρωσσίας, ὁ ὑποπρόξενος
τῆς Ρωσσίας καὶ ὁ Γάλλος
πρόξενος, ἀμφότεροι ἄγαμοι.

Οἱ λοιποὶ Πρόξενον δὲν προ-
σεκλήθησαν ἐξ αἰτίας τῆς στά-
σεως τῶν κυριῶν αὐτῶν, αἱ ὁ-
ποῖαι, μολονότι ἡ κυρία τοῦ
Ρώσσου Προξένου ἐπισκέφθη
ἤδη πρώτη τὸν Γενικὸν Διοι-
κητὴν καὶ τὴν κυρίαν Ρούφου,
ἀπαιτοῦν ὅπως ἡ κυρία Ρού-
φου ἐπισκεφθῇ πρώτη αὐτάς.

Ἡ κυρία Ρούφου ἀνέφερε
τοῦτο εἰς τὸν Βασιλέα, ἡ δὲ
Α. Μεγαλειότης ἀπήντησεν,
ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ ἐπισκεφθῇ
τὰς συζύγους τῶν προξένων ἢ
σύζυγος τοῦ Γεν. Διοικητοῦ
πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσιν αὐτὴν αἱ
κυρίαι τῶν Προξένων.

Σ. Ε. Προτείνομεν ἀποστολὴν ἐξ
Ἀθηνῶν εἰς τὰς κυρίας προξενίσσας
τοῦ ἐγχειριδίου τῆς βαρωνίδος Στάφφ,
ἐκτὸς ἂν πρόκειται ν' ἀσχοληθῇ δεόν-
τως ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἢ Πρεσβευτι-
κῇ Συνδιάσκεψις.

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΤΙ ΑΝΕΚΟΙΝΩΣΕΝ Ο ΕΞΑΡΧΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΛΥΘΗ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΤΟΥ 1875

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΥΠΕΡΒΑΣΙΑ

ΚΑΡΡΑΙ, 30 Νοεμβρίου.
—Εἰς μεγάλην ἐξέγερσιν εὐρί-
σκεται τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ Ἱερὰ
Κοινότης τοῦ Ἀγ. Ὁρους ἐκ
τῆς αὐτοκλήτου παρεμβάσεως
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ-
χείου εἰς τὸ Ἀγιορειτικὸν ζή-
τημα.

Τὸ Πατριαρχεῖον, ἔχον λό-
γους, κατὰ τὴν γνώμην τῆς Ἱε-
ρᾶς Ἀγιορειτικῆς Κοινότητος,
νὰ μὴ ἀνέχεσθαι τὴν ἐργασίαν
ἥτις συνετελέσθη ἐν Ἀθῶν πρὸς
ἐξασφάλισιν τῶν προαιωνίων
αὐτοῦ προνομίων καὶ καθεστώ-
των, ἀπέστειλεν ἐνταῦθα Ἐξαρ-
χον, τὸν Σεβασμιώτατον Μη-
τροπολίτην Ρόδου κ. Ἀπόστο-
λον, μετὰ Πατριαρχικῆς ἐπι-
στολῆς, ἐναντίον τοῦ ἁγίου ἁγίου
τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τοῦ
Ἀγ. Ὁρους, ὅπερ ρητῶς λέ-
γει, ὅτι αἱ Μεγάλη Ἐκκλησία
τῆς προσκλήσει τῆς πλειονοψη-
φίας τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἢ τῶν
ἐνδιαφερομένων Μονῶν ἢ καὶ
μὲν Μονῆς, δικαιοῦται ν' ἀπο-
στείλῃ Ἐξάρχους....»

Ἐν τῇ Πατριαρχικῇ ἐπιστολῇ
ἀναφέρεται, ὅτι ἐκρίθη ἀναγ-
καζόν ὅπως δι' ἰδιαιτέρου ἀ-
πεσταλμένου ἀνακοινωθῇ τῇ
Κοινότητι αἱ σκέψεις τῆς Μεγ.
Ἐκκλησίας περὶ τῶν συμφε-
ρόντων τοῦ Ἱεροῦ Ὁρους καὶ
τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος αὐ-
τοῦ συνεστῇται δὲ ὅπως μετὰ
προσοχῆς ἀκουσθῶσιν αἱ ἀνα-
κοινώσεις καὶ συστάσεις αὐταί
τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας.

Κατόπιν τούτου συνηλθον ἐν
τῇ αἰθούσῃ τῆς Σχολῆς προχθὲς
ἐν πληρεστάτῃ ἁπαρτίᾳ οἱ ἀν-
τιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν,
καὶ ἐνταῦθα ὁ Πατριαρχικὸς Ἐξαρ-
χος ἀνεκρίνωσεν ἐν πρώτοις ὅτι
τὸ Ἀγιορειτικὸν ζήτημα θὰ
λυθῇ ἐντὸς τῶν πολλῶν τεσσαρά-
κοντα ἡμερῶν συμφώνως πρὸς
τοὺς πόθους τῶν Πατριαρχεί-
ων, τοὺς πόθους τῶν Ἀγιο-
ρειτῶν Πατέρων καὶ τὰς Ἑλ-
ληνικὰς βλέψεις, τῆς Ρωστικῆς
Κυβερνήσεως ἐγκαταλειψάσης
τὴν γνώσιν αὐτῆς πρότασιν.
Ὅτι δὲ θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα ἐν
Κῶν πόλει τῇ μεσολαβήσῃ τῶν
Πατριαρχείων, χωρὶς νὰ ὑ-
πάρξῃ κατὰ τὰς διαπραγμα-
τεύσεις καὶ ἀντιπροσώποι τοῦ
Ἀγ. Ὁρους.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ Ι. ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

Ἡ τελευταία αὕτη εἰδήσις ἀ-
ετιάζει, καὶ δικαίως, τὴν Ἱε-
ρὰν Κοινότητα, ἔχουσαν ἀ-
οριμὰς σπουδαίας κατὰ τῶν ἐν
ῤαναρίῳ καὶ ἀπὸ ἄλλων μὲν

περιστάσεων, εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ
ἔτους 1875, ὅποτε, κρίμασιν
οἱς οἱδε Ἐξάρχους, ἐπέσθη τὸ
Πατριαρχεῖον νὰ ἀναγνωρίσῃ
ἐπὶ τοῦ Ἀθῶ μὲν ῤωστικὴν
καὶ νὰ ἀποστείλῃ Ἐξάρχους, οἱ ὁ-
ποῖοι νὰ ἐπιβάλλουν βίαν, διὰ τῆς
Τουρκικῆς Ἀστυνομίας, τὸν
ῤώσσον Ἡγουμένον Σοδῶσκιν.

Καὶ καὶ μὲν, κατ' ἐυλογητὴν
σύμπτωσιν, ὁ μόνος Συννομικὸς
ὁ μειονοψηφιστὴς τότε εἰς τὴν
τετρατῶν Πατριαρχικὴν ἀπό-
φασιν ἦτο ὁ Ἐξ. Γερμανὸς, ὁ
σημείρινδος Οἰκουμενικὸς Πα-
τριάρχης. Ἀλλ' ὁ Πατριάρ-
χης μόνος οὐδὲν δύναται, καὶ ὡς
ἐκ τούτου σαφὲς καὶ κατηγορη-
ματικῶς ἐδηλώθη τῷ Πατριαρ-
χικῷ Ἐξάρχῳ, ὅτι οὐδεμίαν
πρότασιν θὰ δεχθῇ ἢ Ἱερὰ τοῦ
Ἀθῶ Κοινότης, ἂν μὴ ἐπιστή-
μως δὲν ἀντιπροσωπευθῇ καὶ
αὕτη. Ἐξέφρασαν μάλιστα οἱ
Ἀγιορεῖται καὶ τὴν γνώμην ὅ-
πως τὸ ζήτημα συζητηθῇ κάλ-
λιον ἐπὶ τοῦ Ὁρους, ἐνθα καὶ
μόνον εἶνε δυνατόν νὰ συζητηθῇ
ἀνεπηρέαστος.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜΟΦ

Κατόπιν ὁ Πατριαρχικὸς Ἐ-
ξάρχος, μεταβαλὼν θέμα ὁμι-
λίας, ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξ-
ευρεθῇ τρόπος ἐκανοποιήσεως
διὰ τὸν κ. Σεραφεῖμωφ, προσ-
βληθέντα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἣν ἡ
Κοινότης ἀπέστειλε πρὸς τὴν
ῤωσικὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου
Παντελεήμονος, συνιστῶσα τὴν
ἀναχώρησιν τοῦ κ. Σεραφεῖμωφ
ἀπὸ τῆς νὰ μὴ συμβῇ τι ἀνευ-
κταζόν.

Εἰς ταῦτα οἱ Ἀγιορεῖται ἀν-
τέταξαν τὴν ἐν πᾶσι προκλητικὴν
στάσιν τοῦ κ. Σεραφεῖμωφ καὶ
ἐξήγησαν εἰς τὸν Ἐξάρχον, ὅτι
αὐτὸς μᾶλλον (ὁ ῤώσσος ἀντι-
πρόσωπος) ὀφείλει νὰ ἐξεύρῃ
τρόπον ἐκανοποιούντα τὴν Ἱε-
ρὰν Κοινότητα, ὅστις ἐν τῇ ἀ-
παντήσῃ τῆς ῤωσικῆς Μονῆς
φαίνεται μὴ ἀναγνωρίζων ὡς
ἀρχὴν τοῦ τόπου τὴν Ἱερὰν
Κοινότητα διὰ τοὺς ῤώσσους
ὑπηκόους, ἀλλὰ τὸ ῤωσικὸν
Προξενεῖον Θεσσαλονίκης.

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ

Κατόπιν ὁ Πατριαρχικὸς Ἐ-
ξάρχος ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τὸ
ζήτημα τῆς Δημοσιογραφίας,
τραπεζοῦσης εἰς ὑπερβολικὸν
βαθμόν τὰ νεύρα τῶν ἐν ῤαναρίῳ
καὶ προέτρεψε τὴν Ἱερὰν Κοι-
νότητα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἐπι-
τρέπῃ τὴν ἐντεῦθεν ἀποστολὴν
τηλεγραφημάτων εἰς τὰς Ἀθή-
νας.

Τελευταῖον ὁ Ἐξάρχος συ-
νέστησεν εἰς τὴν Κοινότητα νὰ
καταλείψῃ ὡσεὶ ἐν δικαιοστα-
σίᾳ πάντα τὰ ἐκκρεμῇ τοπικὰ
ῤωσικὰ ζητήματα μέχρι πέ-
ρατος τοῦ Ἀγιορειτικοῦ. Ἐδε-
αστέρως μάλιστα ἐδήλωσεν ὅτι
πρέπει ἡ Κοινότης νὰ ὑποχω-
ρήσῃ, ἀναγνωρίζουσα τὸν παρ-
νόμως ὑπάρχοντα ἐν τοῖς ἐκκρε-
μοῖς καὶ ταῖς σκῆταις ἀρεθμὸν
τῶν ῤώσσων μοναχῶν καὶ νὰ
στέρξῃ εἰς τὴν μετατροπὴν καλ-
λίον τινῶν εἰς σκῆτας.

ΑΠΟΤΟΜΟΣ ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΞΑΡΧΟΥ

Ὅταν ὅμως τοῦ ἀντετάχθη
μετ' ἐπιχειρημάτων ὅτι εἶνε ἀ-
πολύτως ἀδύνατον νὰ δεχθῇ ἡ
Κοινότης τὰ τοιαῦτα καὶ ὅτι
ἀντιθέτως εἶνε ἀποφασισμένη
δὲ ὅλων τῶν μέσων καὶ τῶν συ-
νάμας τῆς νὰ ἀποκηρύξῃ ταῦτα
διότι ἐν ἀναντίᾳ περιπτώσει
σύμπαντες οἱ Ἀγιορεῖται, καλ-
λιῶται καὶ σκητῶται θὰ ἐπι-
καρῶντο νὰ ζητήσουν τὴν ἀνε-
ξαρτησίαν των, ὁ Πατριαρχι-
κὸς Ἐξάρχος ἀποτόμως καὶ ὁ-
λως ἀγερῶς ἡγέρθη καὶ ἀπε-
χώρησε τῆς συνεδριάσεως, ἐξ
ἧς ἀπῆλθε τότε καὶ ἡ Ἱερὰ
Κοινότης, ἐμμένουσα εἰς τὰς
γνωστὰς ἤδη ἀποφάσεις αὐτῆς
καὶ τὸ Ἱερὸν τῆς ψήφισμα.

ΕΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

Οὐχὶ ἄσχετον πρὸς τ' ἀνωτέρω εἶνε
καὶ τὸ κατωτέρω τηλεγράφημα, τὸ
ὁποῖον ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν ὁ Πανισπῶ-
τατος Μητροπολίτης Κιτίου, λαβὼν
χρὸς ἐκ Καρυῶν:

ῤωσικὴ Κυβέρνησις ἡπελ-
λησε κατὰσχῆσιν ὑπολειφθεσῶν
ἐλαχίστων Ἑσσοαραδικῶν προ-
σόδων. Καὶ ἂν ὅμως ἡ ἀπειλὴ
ἐπραγματοποιεῖτο μέχρι τέ-
λους, Ἱερὰ Κοινότης ἀποφρι-
ρεῖ παντελῶς δι' ὑλικὰ συμφέ-
ροντα, προκατεμένου περὶ ἰδιώ-
τους τοῦ ἔχειν Πατέρα προσ-
τάτην Διάδοχον Ἑυζαντινῶν
αὐτοκρατόρων Κωνσταντίνον
ΙΒ', ἐμμένει εἰς ὅσα ἀναφέρον-
ται ἐν ὑπομνήματι καὶ ψηφί-
σματι, διατηρήσει ἄθικτα καθε-
στῶτα καὶ ἀποκρούσει διακα-
νονισμὸν ζητήματος ἐν Κῶν)-
πόλει. δεχθήσεται δὲ τοιοῦτον
ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, πρὸς τελείαν
ἐξασφάλισιν Ἀγιορειτικῶν κα-
θεστώτων.

Ἱερὰ Κοινότης Ἀγ. Ὁρους

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 4 Δεκεμβρί-
ου. (Ἀθ. Πρ.)—Ἡ Ἑλληνικὴ Κυ-
βέρνησις ἐπεφόρτισε τὸν κ. ῤω-